

Per Bruus-Jensen

Hvorfor et centralbehov...?

(Vedr. verdensbilledets psykologiske aspekt)

Hvorfor 'hjem søges' X0 permanent af et umætteligt centralbehov...? Altså et behov for at erkende sig selv og sin egen væren...?

Det skyldes, at X0 i *virtuel* form rummer et uendeligt potentiale af skabende muligheder, der omsat til *manifest* form resulterer i "et Noget", der kan og vil opleve/erkende sig selv. Dvs. resulterer i et evigt og altomfattende levende megavæsen, der er bevidst i sin egen eksistens og form for væren.

Pointen er i den forbindelse, at de virtuelle skabepotentialer hele tiden autonomt og spontant appellerer til fuldbgyrdelse af deres egen konvertering til *manifest* form, hvorved de ikke alene begrunder og forklarer eksistensen af centralbehovet som sådant, men også på ligefrem psykologisk vis konstant bidrager til dets dynamik.

Den første og umiddelbare 'frugt' af den faktiske konverteringsproces er "*det treenige funktionsprincip*", der (drevet af centralbehovet og via dette det såkaldte ur-begær) som overordnet opgave har at sikre en hensigtsmæssig udnyttelse af de øvrige skabemuligheder, der i virtuel form ligger gemt i X0-dybet.

Endelig kan det noteres, at dette kosmiske sags- og funktionskompleks iflg. Martinus udtømmende tegner livsmysteriets absolutte, ultimative løsning i forhold til hvilken den fysisk-biologiske forskning foreløbigt 'kun' beskæftiger sig med de mere elementære sider af livets fænomen. Dvs. de rent fysiske.

I logisk konsekvens af det her beskrevne kosmiske *setup* ses det, at princippet skaberen/opleveren/X1 er det aspekt af det treenige funktionsprincip, der 'substansmæssigt' kommer X0-virkeligheden nærmest. Ja, faktisk er identisk med den, men med den vigtige tilføjelse, at X1-princippet som sin primære pointe tilfører X0-virkeligheden en måde at *fungere* på, nemlig som dedikeret årsag til fænomenet skabelse på den ene side, og som ultimativt vidne til samme skabelse og dens resultater på den anden side. Altså som netop funktionsprincippet skaber/oplever/X1.

Hos Martinus kommer det 'substansmæssige' identitetsforhold mellem X0 og X1 til udtryk på den måde, at X1 symbolsk markeres ved en tom, hvid cirkelflade. Herved bringer det sig i øvrigt også i overensstemmelse med det ældgamle sanskritbegreb *sunya*, der netop betyder "et tomt noget", og som i vort talsystem optræder i form af tallet 0 (nul), kilden til og udgangspunktet for alle både positive og negative tal. (Se Martinus' symbolværk bd.1, side 39.)

Konklusion

X3 er en forklædt og dermed illusionistisk version af X0, frembragt af X1 ved hjælp af X2. Og det er i samme forbindelse takket være denne forklædningsproces at verdensaltet har status som et levende megavæsen – et gigantisk Noget, der kan og vil opleve... Et nærliggende navn til dette megavæsen er for enhver betragtning ordet GUD...

**Fra tomheden stammer
i tusindvis af ting ...**

Gl. Hindu-ordsprog

